Byzantina Symmeikta

Vol 30

BYZANTINA SYMMEIKTA 30

Βιβλιοκρισία: Actes de Vatopédi III. De 1377 à 1500. Édition diplomatique par Jacques Lefort (†)- Vassiliki Kravari - Christophe Giros - Kostis Smyrlis et Raoul Estangüi Gómez (Archives de l'Athos XXIII). Texte et Album, Paris 2019

Μαρία ΓΕΡΟΥΜΑΤΟΥ

doi: [10.12681/byzsym.25801](https://doi.org/10.12681/byzsym.25801)

Copyright © 2021, Μαρία ΓΕΡΟΥΜΑΤΟΥ

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

ΓΕΡΟΥΜΑΤΟΥ Μ. (2020). Βιβλιοκρισία: Actes de Vatopédi III. De 1377 à 1500. Édition diplomatique par Jacques Lefort (†)- Vassiliki Kravari - Christophe Giros - Kostis Smyrlis et Raoul Estangüi Gómez (Archives de l'Athos XXIII). Texte et Album, Paris 2019. *Byzantina Symmeikta*, 30, 495–500. <https://doi.org/10.12681/byzsym.25801>

Actes de Vatopédi III. De 1377 à 1500. Édition diplomatique par JACQUES LEFORT (†) – VASSILIKI KRAVARI – CHRISTOPHE GIROS – KOSTIS SMYRLIS et RAOUL ESTANGÜI GÓMEZ (Archives de l'Athos XXIII). Texte et Album, Paris 2019, 549 σελίδες + 100 πίνακες. ISBN 978-90-429-3944-8

Ὁ παρὼν τόμος τῆς σειρᾶς Archives de l'Athos ἀποτελεῖ τὸ τρίτο καὶ τελευταῖο μέρος τῆς ἔκδοσης τοῦ βυζαντινοῦ ἀρχείου τῆς ἁθωνικῆς μονῆς Βατοπεδίου. Τὰ ἐκδιδόμενα ἔγγραφα καλύπτουν τὴν περίοδο ἀπὸ τὸ 1377 ἕως τὸ 1500. Εἶναι λυπηρὸ ὅτι ὁ Jacques Lefort († 2014), ἡ συμβολὴ τοῦ ὁποίου ἦταν σημαντικὴ ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἔκδοση τῶν ἐγγράφων τῆς Μονῆς Βατοπεδίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀγιορειτικῶν μεσαιωνικῶν ἐγγράφων γενικότερα, δὲν πρόλαβε νὰ δεῖ τὴν ὁλοκλήρωση τοῦ ἔργου.

Ὁ τόμος ἀκολουθεῖ τὰ ἐκδοτικὰ πρότυπα τῶν προηγουμένων τόμων τῆς σειρᾶς Archives de l'Athos: βραχυγραφίες, ἱστορικὴ εἰσαγωγή, κατάλογος τῶν ἡγουμένων τῆς Μονῆς, κατάλογος τῶν ἐκδιδομένων ἐγγράφων καὶ κατάταξή τους μὲ κριτήριό τὴ χρονολογία, τὴν ἐκδοῦσα ἀρχὴ καὶ τὸ θέμα ἀντίστοιχα (σσ. 43-47). Ἡ διπλωματικὴ ἔκδοση περιλαμβάνει χρονολόγηση, ἐπιτομὴ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου, φυσικὴ περιγραφὴ καὶ παράδοσή του, ἀναφορὰ σὲ προγενέστερη ἔκδοση (ἐφ' ὅσον ὑπάρχει), σύντομη παρουσίαση τοῦ περιεχομένου, σχολιασμὸ καὶ ἔκδοση τοῦ κειμένου. Στὸ τέλος τοῦ κειμένου ὑπάρχει ὑπόμνημα στὸ ὁποῖο οἱ συγγραφεῖς σημειώνουν τὶς ὀρθὲς γραφές, χωρὶς ὅμως νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τοὺς προηγούμενες ἐκδόσεις. Στὸν τόμο ἐκδίδονται 97 ἑλληνικὰ ἔγγραφα. Δὲν ἔχει περιληφθεῖ στὴν ἀρίθμηση ἓνα ἔγγραφο (πιθανῶς συνοδικὴ ἀπόφαση) ποὺ χρονολογεῖται κατὰ προσέγγιση τὸ 1389 καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο σώζονται μόνο οἱ ὑπογραφές (Appendice VII). Ἀκολουθοῦν σὲ χωριστὰ παραρτήματα ἡ ἔκδοση ἐνὸς πλαστοῦ χρυσοβοῦλλου τοῦ Ἰωάννου Ε΄ Παλαιολόγου, δύο λατινικῶν ἐγγράφων (Jean-Marie Martin), καθὼς καὶ οἱ ἐπιτομὲς (συνοδευόμενες ἀπὸ βιβλιογραφία καὶ σχόλια) 31 ὁθωμανικῶν ἐγγράφων (Ἡλίας Κολοβός), ὁκτὼ

σλαβικῶν (Βασιλικὴ Κράβαρη καὶ Mirjana Živojinović, δύο ὁθωμανικῶν στὴν ἀραβικὴ (Μαρία Μαυροειδῆ) καὶ τεσσάρων ὁθωμανικῶν ἐγγράφων ποὺ ἔχουν σωθεῖ στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα (Ἡλίας Κολοβός καὶ Κωστῆς Σμυρλῆς). Ἡ ἀρίθμηση τῶν ἐγγράφων συνεχίζει τὴν ἀρίθμηση τῶν δύο προηγουμένων τόμων. Στὸ τέλος τοῦ τόμου ὑπάρχει ἐξαντλητικὸ γενικὸ εὐρετήριο, τὸ ὁποῖο ἔχει καταρτιστεῖ ἀπὸ τὸν Alexis Chrysostalis. Τὸ συνοδευτικὸ λεύκωμα περιέχει ἀσπρόμαυρους πίνακες μὲ τὶς φωτογραφίες τῶν ἐκδιδομένων ἐγγράφων, ἐπίσης κατὰ τὸ πρότυπο τῶν προηγουμένων τόμων τῆς σειρᾶς Archives de l'Athos. Οἱ φωτογραφίες προέρχονται ἀπὸ λήψεις ποὺ πραγματοποιοῦσαν οἱ συγγραφεῖς στὰ πλαίσια παλαιότερων ἐπιτοπίων ἀποστολῶν στὴ Μονή. Τρεῖς προέρχονται ἀπὸ τὸ φωτογραφικὸ ἀρχεῖο τοῦ πρώην Κέντρου Βυζαντινῶν Ἐρευνῶν (νῦν Ἰνστιτούτου Ἱστορικῶν Ἐρευνῶν) τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἐρευνῶν (ἐγγραφα ἀρ. 178bis, 213 bis, 238bis).

Ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ ἐγγραφα τοῦ τόμου ἔχουν ἐκδοθεῖ κατὰ τὸ παρελθὸν σὲ ποικίλους τόμους, χωρὶς ὥστόσο νὰ ἔχουν ἀποτελέσει αὐτοτελῆ ἐνιαία ἔκδοση μὲ σύγχρονες προδιαγραφές. Γιὰ τὴν γνώση τοῦ βατοπεδινοῦ ἀρχείου σημαντικὴ, παρὰ τὰ σφάλματά της, ἦταν ἡ συμβολὴ τοῦ ἱερομονάχου Ἀρχαδίου Βατοπεδηνοῦ (ΑΡΧΑΔΙΟΣ Βατοπεδηνός, Ἀγιορειτικὰ Ἀνάλεκτα ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς μονῆς Βατοπεδίου, *Γρηγόριος Παλαμᾶς* 3 [1919], 209-223, 326-339, 429-441, ὅπου περιέχονται, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἐγγραφα ἀρ. 191, 192, 194, 202, 209, 215, 217, 218 τῆς παρούσας ἔκδοσης). Ἄλλα ἐγγραφα ἔχουν περιληφθεῖ σὲ ἐκδόσεις ποὺ ἔχουν καταρτιστεῖ ἀπὸ τὸν W. Regel (W. REGEL, *Χρυσόβουλλα καὶ γράμματα τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει Τερᾶς καὶ Μεγίστης Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου*, Πιερρούπολις 1898, ἀρ. 13, ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ὑπ' ἀρ. 197 τοῦ τόμου), τὸν F. Dölger (F. DÖLGER, *Aus den Schatzkammern des Heiligen Berges*, München 1948, ἀρ. 22, ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ ὑπ' ἀρ. 203 ἐγγραφο τῆς παρούσας ἔκδοσης) καὶ V. Moshin (V. MOSHIN, *Akti iz svetogorskih arhiva*, *Spotnik. Serpsa kralavska Akadimija* 91 [Beograd 1939] ἀρ. 2-3, σσ. 164-169, ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὰ ὑπ. ἀριθμ. 179 καὶ 191 ἐγγραφα) καὶ τὸν C. Pavlikianov (C. PAVLIKIANOV, *The Athonite Monastery of Vatopedi from 1480 to 1600* [Sofia 2006]· Ο ΙΔΙΟΣ, *The Athonite Monastery of Vatopedi from 1462 to 1707. The Archive Evidence* [Sofia 2008]) ἀρ. 1 (ἀποδίδεται ἐσφαλμένα στὸν πατριάρχη Ἰωάσαφ Α΄ Κόκκα· ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν ἀρ. 235 τῆς παρούσας ἔκδοσης)· ἀρ. 2 (ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἐγγραφο ἀρ. 238 τῆς παρούσας ἔκδοσης). Μεμονωμένα ἐγγραφα ἔχουν ἐκδοθεῖ ἀπὸ τοὺς Σ. Εὐστρατιάδη, Μ. Γούδα, Ν.-Ἰ. Δούκα-Παπαδημητρίου, Μ. Παῖζη Ἀποστολοπούλου – Δ. Αποστολόπουλο. Οἱ συγγραφεῖς σημειώνουν ὅτι ἐκδίδουν μὲ βάση τὸ δικό τους φωτογραφικὸ ὕλικό,

χωρίς να λαμβάνουν υπ' ὄψιν τους προϋπάρχουσες ἐκδόσεις. Ὡστόσο, μεγάλος ἀριθμὸς τῶν ἐγγράφων παρέμεναν ἀνέκδοτα. Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι πρωτότυπα. Λίγα σώζονται σὲ ἀντίγραφα, ὁρισμένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θεωροῦνται σύγχρονα μὲ τὸ πρωτότυπο (ἐγγράφο ἀρ. 191). Μεγάλη ποικιλία ὑπάρχει ἐπίσης ὡς πρὸς τὴν προέλευση τῶν ἐγγράφων: αὐτοκρατορικά, πατριαρχικά, ἐπισκοπικά, κρατικῶν ὑπαλλήλων, δικαστικὲς ἀποφάσεις, ἰδιωτικὰ ἐγγράφα μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν ἀποφάσεις ἡγουμένων τῆς Μονῆς καὶ τῆς ἀγιορετικῆς κοινότητος καὶ συμφωνίες μεταξὺ τῆς Μονῆς καὶ ἰδιωτῶν.

Στὸ πρῶτο μέρος τῆς Εἰσαγωγῆς (Chronologie) παρουσιάζονται οἱ πληροφορίες ποὺ προσφέρουν τὰ ἐγγράφα γιὰ τὴ μελέτη τῆς ἱστορίας τῆς μονῆς Βατοπεδίου κατὰ τὴν περίοδο ποὺ ἐκτείνεται ἀπὸ τὸ 1377 ἕως τὸ 1500 (σσ. 3-22). Οἱ ἐκδότες σταχυολογοῦν τὶς πληροφορίες ποὺ ἀντλοῦνται ἀπὸ τὸ ὑλικὸ προσπαθώντας νὰ ἀνασυνθέσουν τὴν ἱστορία τῆς Μονῆς. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ραγδαίας τουρκικῆς ἐπέκτασης στὴ Βαλκανικὴ. Ἡ μάχη τῆς Μαρίτσας (1371) εἶχε ὡς συνέπεια τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῆς ἀνατολικῆς Μακεδονίας νὰ περάσει στὴν ὀθωμανικὴ ἐξουσία. Τὸ 1383 οἱ Σέρρες κατελήφθησαν ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς, ἐνῶ ἡ Θεσσαλονίκη ὑπέκυψε τὸ 1387 ὕστερα ἀπὸ μακρὰ πολιορκία. Φράσεις ποὺ ἀπαντοῦν στὰ ἐγγράφα ὅπως ἡ τοῦ καιροῦ ἀνώματος καὶ ἄστατος φορὰ (ἐγγράφο ἀρ. 187 [1403]) ἀποδίδουν ἐπιγραμματικὰ τὶς συνθηκὲς ἀνασφάλειας.

Τὸ δεῦτερο μέρος τῆς Εἰσαγωγῆς (σσ. 22-32) παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξη τῆς ἀκίνητης περιουσίας τῆς Μονῆς ἀπὸ τὸ τελευταῖο τέταρτο τοῦ 14ου ἕως τὰ τέλη τοῦ 15ου αἰῶνα, ἔχοντας ὡς σημεῖο ἀναφορᾶς τὸ ἔτος 1500. Οἱ συγγραφεῖς καταγράφουν μεθοδικὰ τὶς μαρτυρίες τῶν ἐγγράφων γιὰ τὶς διάσπαρτες ἰδιοκτησίες τοῦ Βατοπεδίου στὴ Μακεδονία (χερσόνησος Ἄθω, Θεσσαλονίκη καὶ γύρω περιοχὴ, Χαλκιδική, Σέρρες, Μελένικο) καὶ τὴν Λήμνο. Ἐπίσης, σημειώνουν μὲ ἀστερίσκο ἰδιοκτησίες τῆς Μονῆς ποὺ εἶναι γνωστὲς ἀπὸ τὸν πρῶτο καὶ δεῦτερο τόμο τῶν ἐγγράφων τῆς Μονῆς Βατοπεδίου, ἀλλὰ δὲν μαρτυροῦνται αὐτὴν τὴν περίοδο. Ἡ διαπίστωση αὐτῶν τῶν διαφοροποιήσεων γεννᾷ εὐλόγα τὸ ἐρώτημα σχετικὰ μὲ τὴν τύχη ποὺ εἶχαν οἱ κτήσεις τῆς Μονῆς, ὅπως αὐτὲς ἀπεικονίζονται στὰ ἐπικυρωτικὰ χρυσόβουλλα τοῦ πρώτου μισοῦ τοῦ 14ου αἰ. (*Actes de Vatopédi*, τ. 1, ἀρ. 31, 68). Στὰ ἐγγράφα τοῦ τρίτου τόμου δὲν μαρτυροῦνται παραχωρήσεις γαιῶν ἀπὸ τὸ κράτος καὶ δωρεὲς ἀπὸ μέλη τῆς ἀριστοκρατίας (βλ. *Actes de Vatopédi*, τ. 2, 118-119, 135)· ἡ τουρκικὴ ἐπέκταση στὴ Μακεδονία καὶ τὴ Θράκη εἶχε ὡς συνέπεια τὴν ἀπώλεια τῶν βυζαντινῶν ἐδαφῶν. Χαρακτηριστικὴ περίπτωση εἶναι οἱ κτήσεις στὸ Παγγαῖο καὶ τὸν κάτω

Στρυμώνα, οἱ ὁποῖες παύουν νὰ ἐμφανίζονται στὸ τελευταῖο τέταρτο τοῦ 14ου αἰ. (Εἰσαγωγή, σ. 28). Ἀντιθέτως στὴ Λήμνο, ἡ ὁποία τελοῦσε ὑπὸ ἰδιότυπο καθεστῶς μέχρι τὸν θάνατο τοῦ δεσπότη Δημητρίου Παλαιολόγου (1463), ἡ ἀκίνητη περιουσία τῆς Μονῆς προστατεύεται καὶ διατηρεῖται τουλάχιστον μέχρι τὸ 1462 (γιά τὴν Λήμνο, βλ. ἔγγραφο ἀρ. 161 [1380, χρυσόβουλλο Ἰωάννου Ε']· ἀρ. 205 [1415, ἀπογραφικὸν γράμμα]· ἀρ. 227 [1442, πρακτικὸ ἀπογραφῆς]).

Ἐξαίρεση στὴν εἰκόνα συρρίκνωσης τῆς περιουσίας τοῦ Βατοπεδίου στὴ Μακεδονία ἀποτελοῦν ὀρισμένα ἔγγραφα τῆς περιόδου ἀνάμεσα στὸ 1403 καὶ τὸ 1423. Ἡ συντριπτικὴ ἥττα ποὺ ὑπέστησαν οἱ Ὀθωμανοὶ στὴ μάχη τῆς Ἄγκυρας (1402) εἶχε ὥς συνέπεια τὴν ἀποδιοργάνωση τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους καὶ τὴν ἀνάσχεση τῆς ἐπέκτασης στὴ Βαλκανικὴ. Στὸ ἀρχεαῖκὸ ὕλικὸ σώζονται ἔγγραφα μὲ τὰ ὁποῖα ἐπικυρώνεται ἡ κυριότητα ἀκινήτων (ὀρισμὸς τοῦ δεσπότη Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου, ἔγγραφο ἀρ. 209 [1416]) ἢ ἐπιστρέφονται γαῖες ποὺ εἶχαν δημευθεῖ στὸ παρελθὸν προκειμένου νὰ δοθοῦν σὲ προνοιαγίους. Οἱ ἐκδότες προτείνουν μάλιστα τὸ ἔτος 1377 ὡς *terminus ante* γιά τὴν ἐπιβολὴ τῶν δημεύσεων (ἀρ. 154). Πρόκειται γιά ἐδάφη στὴ Χαλκιδικὴ καὶ τὴν περιοχὴ τῶν λιμνῶν Βόλβης καὶ Κορώνης, τὰ ὁποῖα ἐπανῆλθαν προσωρινὰ στὸν βυζαντινὸ αὐτοκράτορα τὸ 1403. Μεταξὺ τῶν ἐγγράφων ποὺ χρονολογοῦνται τὴν περίοδο τῆς σύντομης ἀποκατάστασης τῆς βυζαντινῆς κυριαρχίας ὑπάρχει ἓνα πρόσταγμα τοῦ Ἰωάννου Ζ' Παλαιολόγου (ἔγγραφο ἀρ. 190) καθὼς καὶ ὁ ὀρισμὸς τοῦ δεσπότη Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου (ἔγγραφο ἀρ. 209) ποὺ προαναφέρθηκε. Ἰδιαίτερη σημασία γιά τὴ μελέτῃ τῆς περιόδου ἀνάμεσα στὴν πρώτη καὶ τὴ δευτέρῃ ὀθωμανικὴ κατάκτηση τῆς Θεσσαλονίκης ἔχει ἡ *ὑποτίπωσις* τοῦ Μανουὴλ Β' σχετικὰ μὲ τὴ φορολογικὴ μεταχείριση τοῦ Ἁγίου Ὁρους (ἔγγραφο ἀρ. 191). Στὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἔρχονται νὰ προστεθοῦν τὸ ἀνέκδοτο πρακτικὸ τοῦ Ἀστρά, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ μονὴ Βατοπεδίου ἀποκαθίσταται στὴν κατοχὴ δημευθέντων περιουσιακῶν στοιχείων (ἔγγραφο ἀρ. 189 [1404]), καθὼς καὶ τὸ ἐπίσης ἀνέκδοτο πρακτικὸ τῶν Παύλου Γαζῆ καὶ Γεωργίου Πρίγκηπος (ἔγγραφο ἀρ. 200 [1404]).

Τὰ ὀθωμανικὰ ἔγγραφα τοῦ Βατοπεδίου προσφέρουν ἐπίσης κρίσιμες μαρτυρίες γιά τὴν πρώιμη φάση τῆς ἱστορίας τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους, γιά τὴν ὁποία ἡ πληροφόρηση εἶναι πενιχρή. Μεταξὺ τῶν ἀγνώστων ὀθωμανικῶν ἐγγράφων, ἐπισημαίνουμε δύο ἀποφάσεις τοῦ καδὲ τῆς Θεσσαλονίκης (1480) (ἔγγραφα ἀρ. 13-14 τοῦ Παραρτήματος XI). Μὲ τὸ πρῶτο ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ καδὲ ἀπορρίπτει τὶς ἀξιώσεις τοῦ τιμαριώτη τῆς Ἱερισσοῦ σχετικὰ μὲ τὴ δεκάτη ποὺ ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὴ Μονὴ γιά τὸ μετόχι στὴ νησίδα Ἀμουλιανή. Τὸ δεῦτερο

ἔγγραφο ἀφορᾷ ὁλόκληρο τὸν Ἄθω καὶ ὁρίζει ὅτι οἱ μονεῖς δὲν βαρύνονταν ἀπὸ τὴν ὑποχρέωση καταβολῆς τῆς δεκάτης στὸν τιμαριώτη τῆς Ἱερικοῦ γιὰ τὰ κτήματα ποὺ εἶχαν ἐντὸς τοῦ Ἄθω.

Ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν ἐκδιδομένων ἐγγράφων καὶ τὰ πολλαπλὰ ζητήματα πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἱστορίας ποὺ αὐτὰ θέτουν ὑποχρεώνουν τοὺς ἐκδότες νὰ εἶναι σχεδὸν ὑπαινικτικοὶ στὸν σχολιασμό. Ὁ ἐρευνητὴς ποὺ θὰ χρησιμοποιήσει τὸν τόμο θὰ πρέπει νὰ τὸ κάνει σὲ συνδυασμὸ μὲ τοὺς δύο προηγούμενους τόμους τῶν ἐγγράφων τῆς μονῆς Βατοπεδίου, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἄλλους τόμους τῶν Archives de l'Athos, ὅπου ἐκδίδονται σὲ συνέχεια μοναστηριακὰ ἀρχεῖα. Θὰ ἦταν χρήσιμο νὰ ὑπῆρχε μία συνθετικὴ ἀποτύπωση τῆς ἐξέλιξης τῆς περιουσίας τοῦ Βατοπεδίου μὲ βάση τὰ ἔγγραφα, ὅπως γίνεται στὸν πρῶτο τόμο (βλ. *Actes de Vatopédi* τ. 1, σσ. 21-38). Ἐνα ἄλλο σημεῖο ποὺ δὲν ἀναδεικνύεται ἀρκετὰ στὸν παρόντα τόμο εἶναι ἡ στρόφη τοῦ Βατοπεδίου σὲ δραστηριότητες ποὺ συνδέονταν περισσότερο μὲ τὴ διαχείριση χρημάτων. Ἡ πρακτικὴ τῆς σύστασης *ἀδελφάτων* (*Actes de Vatopédi*, τ. 2, σσ. 23-24, ἔγγραφο ἀρ. 124) διαδίδεται περαιτέρω αὐτὴ τὴν περίοδο. Θὰ ἦταν ἐπιθυμητὸ νὰ σχολιαστοῦν διεξοδικότερα τὰ ἔγγραφα ποὺ ἀναφέρονται σὲ *ἀδελφᾶτα* (μεταξὺ ἄλλων ἀρ. 196, 201, 221). Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει τὸ ἔγγραφο ἀρ. 123bis [1420] μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Ματθαῖος Παλαιολόγος Καλοδιοίκητος *ἄρχων* τῶν Σερρών συμφώνησε νὰ μεταβιβάσει κατὰ πλήρη κυριότητα στὴ μονὴ Βατοπεδίου τὰ ἐργαστήρια ποὺ ἀνήγειρε στὶς Σέρρες ἔναντι τοῦ ποσοῦ τῶν τριακοσίων ὑπερπύρων (βεβαίως πρόκειται γιὰ λογιστικὸ νόμισμα). Μὲ τὸ ἴδιο ὥστόσο ἔγγραφο ὁρίζεται ἡ σύσταση ὑπὲρ τοῦ Καλοδιοίκητου τριῶν ἀδελφάτων γιὰ τὰ ὁποῖα αὐτὸς κατέβαλε τὰ τριακόσια ὑπερπύρα ποὺ εἶχε λάβει γιὰ τὰ ἐργαστήρια (ἔγγραφο, ἀρ. 123bis). Τελικά, τόσο ἡ Μονὴ ὅσο καὶ εὐκατάστατοι λαϊκοὶ ἐπιλέγουν νὰ ἐπενδύσουν σὲ ἕνα διαφοροποιημένο χαρτοφυλάκιο (τὸ ὁποῖο περιελάμβανε τόσο ἀκίνητα, ὅσο καὶ χρηματικὰ κεφάλαια) προκειμένου νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ διασπορὰ τοῦ ἐπενδυτικοῦ κινδύνου. Τὸ Βατοπέδι λειτουργοῦσε ἐπίσης καὶ ὡς ἕνα εἶδος ταμείου παρακαταθηκῶν, χωρὶς νὰ εἴμαστε σὲ θέση νὰ γνωρίζουμε περισσότερες λεπτομέρειες (ἔγγραφο ἀρ. 178bis, 201).

Ὅρισμένες ἐνδεικτικὲς παρατηρήσεις μποροῦν νὰ γίνουν ὅσον ἀφορᾷ στὸν εἰδικότερο σχολιασμό. Τὸ ἔγγραφο ἀρ. 229 [1447;]) ἀναφέρεται στὴν πρόταση τοῦ Δημητρίου Ἰστροῖγου στὴ Μονὴ Βατοπεδίου νὰ τῆς κληροδοτήσῃ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ποὺ εἶχε ἰδρύσει στὸν Χάνδακα. Δὲν γνωρίζουμε ἂν τὸ Βατοπέδι συμφώνησε μὲ τοὺς ὅρους ποὺ ἔθεσε ὁ Ἰστροῖγος. Ὡστόσο, ἡ

ἐρμηνεία ποὺ δίδεται ὅτι ὁ Ἱστορίγος ἦταν ὁπαδὸς τῆς Ἑνώσεως τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας καὶ ὅτι ἐπέλεξε τὸ Βατοπέδι ἐπειδὴ ἡ Μονὴ εἶχε φιλενωτικὴ στάση (*attitude unioniste*, σ. 331) –εἶχε δηλαδὴ ὑπογράψει τὴν Ἑνωσι- δημιουργεῖ ἐρωτηματικά. Ὅσο γιὰ τὴ φιλενωτικὴ στάση τοῦ Βατοπεδίου, αὐτὴ εἶναι συζητήσιμη. Τὸ ἔγγραφο ἀρ. 196 [1406] ἀναφέρεται στὸν γνωστὸ μητροπολίτη Ἀθηνῶν Δωρόθεο, μίᾳ περίπτωση ἱεράρχη ποὺ προτίμησε τοὺς Τούρκους παρὰ τὴ συνύπαρξη μὲ τοὺς Λατίνους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐγκαταλείψει τὴν ἔδρα του στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ καταφύγει στὴν Κωνσταντινούπολη. Θὰ ἦταν χρήσιμο τὸ ἔγγραφο νὰ συσχετιστεῖ μὲ τὶς ὑπόλοιπες μαρτυρίες γιὰ τὸν Δωρόθεο, καθὼς ἀναδεικνύει τὶς ἐπιλογές τῆς ὀρθόδοξης ἱεραρχίας τὴν κρίσιμη αὐτὴ περίοδο, ἐνῶ παρὰλλήλα συμβάλλει στὴν περαιτέρω διερεύνηση τῶν σχέσεων τοῦ πατριαρχείου μὲ τὸ Βατοπέδι.

Τὰ ἔγγραφα ποὺ ἐκδίδονται στὸν τρίτο τόμο τοῦ Βατοπεδίου περιέχουν πλούσιο ὕλικὸ ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐμβαθύνουμε στὴν κατανόηση αὐτῆς τῆς μεταβατικῆς περιόδου. Τὸ Βατοπέδι, ὅπως καὶ οἱ ἄλλες ἀθωνικὲς μονές, ὑπέστη τὶς συνέπειες τῆς ὀθωμανικῆς ἐπέκτασης, κατάφερε ὥστόσο νὰ προσαρμοστεῖ στὴ νέα κατάσταση. Ἰδιαίτερα τὰ ὀθωμανικὰ ἔγγραφα τοῦ 15ου αἰ. ἀποκαλύπτουν τὴν ἐπιτυχία τῆς Μονῆς νὰ ἐπιβιώσει μέσα στὶς νέες συνθήκες. Οἱ ἡσσοносὲς σημασίαι παρατηρήσεις ποὺ προηγήθηκαν δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ ὑπογραμμίσουν τὴν σημαντικὴ συμβολὴ τῆς ἔκδοσης στὸν τομέα τῆς δημοσίευσης τοῦ ἀρχαιολογικοῦ ὕλικου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀλλὰ καὶ στὴ μελέτῃ τῆς μετάβασης ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν συνεχῶν ἀνακατατάξεων τοῦ τέλους τοῦ 14ου καὶ τῶν πρώτων δεκαετιῶν τοῦ 15ου αἰ. στὴν ἐποχὴ τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας.

ΜΑΡΙΑ ΓΕΡΟΥΜΑΤΟΥ
Ἰνστιτοῦτο Ἱστορικῶν Ἑρευνῶν/ΕΙΕ